

mis tuhhat ja tuhhat loma metsade ja merrede sees kossutab, ehk kui se otsata rahho, mis Jõsa süddamest taewast taewani ullatab. Sepärrast armad wannemad, isad ja emmad, kelle kooda Jummal laste õnnega ehitab, murretega nende omma õiekest, selle tillukesse järrelkaswjarahwa eest, ja saatke neile õppust ja maast maddalast ühhe puhta ja mõistlikku ello pole, kõige irmo ja kartusega Jõsanda sees. Sest teadke küll, et innimesse ello ja õn, mis kirjum on, kui se lillike wälja peäl, ennamast ikka se järrele saab olla, kuidas tedda norelt juhhatati. Et nüüd ka innimessele temma ehituseks siin maa peal waim ja mõistus ja lotus ühhe teise ello pole oßaks sai, siis põllego kustumatta temma süddames ka se iggatseminne, ikka eddasi ning eddasi jõuda felles, mis tarwis temmale neid andit anti, se on: tarkuses ja süddame puhtuses ilmotsata, ühheks tähheks ning tunnistuseks, et temma sedda ka ommalt poolt tännoga mõista ja wasto wõtta pütab, et tedda ühhe kõrgema ello oßalisseks üllendati, kui se ello on, mis üksinda leiba ja riet tarwitseb.

Tarkus, mo armad, on parrem kui kuld, ja ea südda ehitab ennam kui illo.

Mbg.
